

Kedves ballagók, tisztelt tanárok, szülők és diáktársak!

Nagy nap ez a mai a végzősök számára. Hisz tavaly még a mi feladatunk volt a ballagási ünnepség előkészítése, ma viszont *számunkra* varázsolták széppé iskolánkat, s virágkoszorúval ékesítették oly otthonossá vált tantermeinket. Ma *mi* ünnepeljük életünk egy új szakaszának kezdetét meghatott családunk körében. Eljött tehát a várva várt nap, mellyel lezárul felhőtlen diákéveink sora, s új kalandokba kezdhetünk fiatal felnőttekként szárnyainkat bontogatva. S mégis könnyes szemek csillannak fel, ha a ballagókra tekintünk: egy könnycsepp, mellyel búcsúzunk drága iskolánktól, oltalmazó tanárainktól, kedves barátainktól; egy könnycsepp, mely a feledhetetlen boldog pillanatokat idézi.

A búcsú és a köszönet napja tehát a mai. Kisétálunk szeretett alma materünk kapuján, s az e pillanatokban feltóduló emlékek megannyi élményt és örömteli percet tárnak elénk.

A diákévek rögzös útján tanáraink vezettek minket. Köszönjük nekik türelmüket, intő szavaikat, bölcs tanácsaikat és fáradságos munkájukat! Köszönjük a sok tudást, mellyel gyarapították kincseinket, s mely segített nekünk – ifjú felnőtteknek – megismerni a világ elénk táruló titkait. Köszönjük a dorgáló szavakat is, melyek hozzájárultak ahhoz, hogy a helyes úton haladjunk tovább; a humort és jókedvet, mely vidámabbá varázsolta a félénk kilencedikesek számára a zordnak tűnő új iskolát! Reméljük, hogy e munka meg hozza gyümölcsét, melyre büszkén tekintenek majd egykori tanáraink!

Iskolai életünk meghatározó egyénisége osztályfőnökünk volt. Minden osztály más és más élménnyel gazdagodott a négy évig tartó közös úton, melyet osztályfőnöke egyengetett. Köszönjük nekik türelmüket és kitartásukat, mellyel a kissé szeleburdi kilencedikeseket meg regulázták; azt az erőt, mellyel a sok gyereket összetartó osztállyá kovácsolták; s azokat a perceket, melyek örök emlékké váltak: a játékos osztályfőnöki órákat és ötperceket, a kalandos osztálykirándulásokat és a meghitt beszélgetéseket!

Ballagásunk eljöttével lezárul életünknek azon szakasza, melyben oltalmazó családunk, szerető szüleink és nagyszüleink kísérték szinte minden pillanatban. S bár támogatásukra továbbra is számíthatunk, el kell válnunk tőlük, hogy az új küzdelmeket önállóan vívjuk meg. Köszönjük nekik feltétlen szeretetüket, biztatásukat és nevelő törődésüket, mindazt a jót, ami lehetővé tette, hogy érett végzősökké váljunk!

Iskolánknak tehát elmondhatatlanul sokat köszönhetünk. Az elmúlt évek során rájöhettünk arra, hogy a szorgalom és kitartás a siker alapvető pillérei; hogy

céljainkat elérhetjük, álmainkat beteljesíthetjük, ha készek vagyunk harcolni értük, s hiszünk önmagunkban.

A barátság felbecsülhetetlen értéke is az iskolapadban ülve vált számunkra nyilvánvalóvá, hisz számtalan barátot találtunk, akik talán életünk végéig támaszt nyújtanak, s elkísérnek minket az újabb kihívások útjára.

Elválásunk perceiben felidézzük a négy év emlékeit: boldogan tekintünk vissza a szünetekben elsütött tréfákra, a számunkra rendezett gólyabál vicces vetélkedőire, a szalagavató bál ünnepélyes hangulatára, a szervezés fáradalmaira, s a szórakozás örömeire egyaránt. A Csiky-Csuky szerkesztése sokak számára ösztönző kihívást jelentett, másokat pedig az tölt el melegséggel, ha a kollégiumban töltött időre gondolnak, vagy az itt összekovácsolódott közösség családias légkörét idézik fel.

Végezetül pedig, kedves tizenegyedikesek, átengedjük a tavaly még miáltalunk is várt „legnagyobbaknak” szánt szerepet, s egyúttal azt kívánjuk, hogy élvezzék ki az utolsó év minden örömteli, együtt töltött percét. Nektek pedig, kedves ballagó diáktársaim, kívánom, hogy az utóbbi napokban oly buzgón kitöltött ballagási albumokat lapozgatva, merjétek felkeresni régi osztálytársaitokat!

Iskolánktól elválunk, de reményekkel és álmokkal telve búcsúzunk Arany János szavait idézve:

*„Útjaink száz felé válnak,
De szívünk egy célért dobog,
Nekivágunk a küzdelmes mának,
És épít karunk egy szebb holnapot...”*

Vámos Tímea,
XII. A osztály